05/11/2026

Δεν μ΄ακούνε

/ Γνώμες

Η εφηβεία είναι κρίσιμη περίοδος στην πορεία του ανθρώπου να βρει νόημα και περιεχόμενο στη ζωή. Παλαιότερα ίσως ήταν η κρισιμότερη. Σήμερα, επειδή ο κόσμος και ο πολιτισμός μας έχουν γίνει παιδοκεντρικοί, με αποτέλεσμα να δικαιολογούν τα πάντα στους νέους, η αναζήτηση νοήματος ζωής παρατείνεται και πολύ αργότερα.

- *Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού (Δρ. Θεολογίας)*

Άλλωστε, η έξοδος από την εφηβική ηλικία σήμαινε παλαιότερα την ετοιμασία για εργασία και οικογένεια. Σήμερα, η δημιουργία οικογένειας μετατίθεται για πολύ αργότερα χρονικά, ενώ οι άνθρωποι πρώτα θέλουν να τακτοποιηθούν οικονομικά, να ζήσουν τη ζωή τους με την έννοια της απόλαυσης, χωρίς δεσμεύσεις και χωρίς ιδιαίτερες αναζητήσεις. Γι’ αυτό και όταν οι μεγαλύτεροι έχουν διαφορετικές θέσεις και απόψεις από τους νέους, τα λόγια τους πετάνε, χωρίς να ακούγονται. Έτσι, έρχεται το παράπονο, «ότι δεν μ’ ακούνε».

Θριαμβεύει στους καιρούς μας ο εγωκεντρισμός. Δεν είναι μόνο η μετανεωτερική προσέγγιση ότι κριτήριο της αλήθειας είναι ο εαυτός μας. Είναι και η αίσθηση ότι έχω το δικαίωμα να είμαι ελεύθερος και ότι η ελευθερία μου συνεπάγεται την αυτοδιάθεση με απόλυτο τρόπο. Δεν συνυπάρχω, δεν είμαι υποχρεωμένος να ακολουθώ κανόνες, αλλά κριτήριο είναι το τι εγώ και μόνο εγώ θεωρώ ως σωστό κι, επομένως, ακόμη κι αν πληγώνω τους άλλους δεν έχει καμία σημασία. Ο εαυτός μου είναι ο θεός. Μπορεί να υφίσταμαι κάποιες συνέπειες όταν η κοινωνία δεν δέχεται τη συμπεριφορά μου, εντούτοις θα προσπαθήσω να ξεγελάσω τους άλλους, ώστε να συνεχίσω να πράττω κατά το δοκούν.

«Δεν μ’ ακούνε». Εγώ, άραγε, άκουγα όταν ήμουν στην εφηβεία; Ή μήπως έχω λησμονήσει τη δική μου επαναστατικότητα; Κι αν άκουγα, το έκανα από επιλογή και επειδή θεωρούσα σημαντική τη συμβουλή των γονιών μου, των δασκάλων μου, των πνευματικών μου πατέρων ή από φόβο; Έμαθα, άραγε, να μπαίνω στη θέση του άλλου ή ζητώ να με καταλάβουν, χωρίς να θεωρώ απαραίτητο να καταλάβω; Πόσο εύκολα θυμώνω όταν δεν γίνεται το θέλημά μου; Πόσο μπαίνω στη θέση του εφήβου, αλλά και έχω αποφασίσει να προσφέρω αγωγή, με σταθερότητα, επιχειρήματα και αληθινή αγάπη; Πόσο παίρνω προσωπικά την άρνηση του εφήβου να με ακούσει ή κάνω ένα βήμα παραπάνω, νιώθοντας ότι είναι χρέος μου να αγαπήσω, να συγχωρήσω, να προχωρήσω; Πόσο προσεύχομαι στον Θεό κάνοντας υπομονή, διότι νιώθω ότι η σπορά στις ψυχές των νεώτερων μπορεί να καρπίσει πολύ αργότερα και ίσως να μη δω τους καρπούς της;

«Δεν μ’ ακούνε». Πόσο κάνω την αυτοκριτική για τις δικές μου σκέψεις και επιλογές; Πόσο δείχνω σεβασμό στο πρόσωπο του άλλου; Γιατί το «δεν μ’ ακούνε» δεν έχει να κάνει μόνο με τους θεωρητικά ανώριμους εφήβους. Έχει να κάνει και με τη σχέση του ζευγαριού. Δεν ακούει ο ένας τον άλλον, διότι ο ένας έχει μέσα στη σκέψη του ένα δικό του πρότυπο για το πώς πρέπει να είναι ή να συμπεριφέρεται ο άλλος, με αποτέλεσμα κάθε διαφοροποίηση να γεννά απογοήτευση ή ματαίωση. Η αγάπη όμως είναι απάντηση. Διότι αυτός που αγαπά, θα ακούσει και θα περιμένει.

Οι μεγάλοι χρειάζεται να ακούνε τους μικρότερους, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν θα πρέπει να τους οριοθετούν. Άλλη όμως είναι η επιβολή της εξουσίας και άλλη η σταθερότητα που συνοδεύεται από την πειθώ. Αυτός που ακούει, χωρίς κατ’ ανάγκην να υπακούει, αγαπά και μοιράζεται. Δεν απογοητεύεται όταν δεν τον ακούνε, αλλά συνεχίζει στην οδό της επιλογής που θα βοηθήσει και όχι αυτής που θα δικαιώσει τον ίδιον. Και η υπομονή και η σταθερότητα θα επιβραβευτούν. Αργά ή γρήγορα.

Πηγή: pemptousia.gr